

Marijin pastirček.

Oj na brdu cerkvica,
bela golobičica,
a v dolinici ovčé,
pase jih pastirček mlad.

Vsako jutro v cerkvico
gre pastirček od ovčic,
da Gospe tam na oltar
dene kitico cvetic.

Pa Gospa usmiljena
dobro z dobrim vrača mu,
mu pošilja iz nebes
Rafaela - angela.

Ga pošilja v tihi dol,
da ovčice pase on,
dokler ne povrne se
spet pastirček iz cerkvé.

I. Šarić — B. Gorenjko.

Blaženi Henrik Suzo.

Henrik Suzo, jako učen in pobožen redovnik v srednjem veku, se je že v otroških letih odlikoval s posebno gorečo pobožnostjo do Matere božje.

Ko se je približala pomlad in so se začele ljubke cvetice prikazovati po vrtilih in travnikih, se jih je zelo razveselil nedolžni mladenič; vendar se je premağoval in ni hotel nobene utrğati, dokler se ni približal čas, da je mogel Mariji podariti venec prvih cvetic. Ko se mu je zdelo, da je prišel oni čas, je pobožno in svečanostno natrgal najlepših cvetic, jih povil v venec in je šel z njim v Marijino kapelico; tu je ovenčal podobo nebeške Kraljice ter molil na tihem: »O najlepša Cvetica, pravo pomladno veselje mojega mladega srca, nikar ne zavrzi teh-le prvih cvetic svojega služabnika!«

Ko je nekoč v detinski preprostosti tako ovenčal sveto podobo, se mu je zazdelo v zamaknjenju, da so se odprla nebesa, da vidi angele v svetlih oblačilih dol in gor hoditi. Kar zasliši v nebeškem dvoru prekrasno pesem. Vsebina angelske pesmi je bila: kako prečista

Kraljica nadkriljuje v časti in vrednosti vse nebeške množice. Tudi sam začne peti in se pridruži nebeškemu

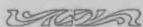
Blaženi Henrik Suzo.

koru. Neizrečno srečnega se čuti vsled tega rajskega petja in ves je prevzet nebeških željâ.

Ob drugi enaki priložnosti se mu je zdelo, da je bil v nebeškem zboru, ko se je pela Marijina pesem »Moja duša povelečuje«. Potlej pa je pristopila presveta Devica

k njemu in mu velela, da naj zapoje pesem: »O vernacula rosula« (»O pomladna rožica«). Ni se upal ustavljati rajski Kraljici ter je boječe pričel; pa pridružili so se mu polagoma nebeški pevci v čimdalje večjem številu. Radost je bila že tako velika, da je ni mogla več prenašati njegova umrljiva narava in prenehalo je nebeško zamaknjenje.

Kako detinsko je ljubil blagi Henrik svojo nebeško Kraljico, nam kaže tudi njegova navada poznejših let: Kadar je dobil nov plašč ali novo kapuco, je šel na svoj ljubljeni prostor v Marijino kapelico, se je pokazal svoji rajski Kraljici in se ji priporočal, naj mu izprosi še to srečo, da bo nosil novo oblačilo po njeni predobrotni volji.

Ave Marija!

Pobožni bavarski škof Sailer je bil nekoč povabljen k gledališki igri, ki so jo otroci uprizorili njemu v čast.

Zagrinjalo se vzdigne. Deklica pri desetih letih, ki je imela glavno ulogo, nastopi. Vse je tiho. Kar zazvoni v bližnjem zvoniku avemarijo. Deklica izpregovori: »Ali ne bomo, preden začnemo, odmolili angelovega češčenja?« Takoj poklekne, se prekriža in glasno moli običajno molitev. Pobožnega mašnika — takrat še ni bil škof — je to zelo ganilo. Po dokončani igri pokliče deklico in ji reče: »Dragi otrok, dobro si izvršila svojo nalogo; a da ti je več do molitve, nego do igre, to zasluži največjo pohvalo. Tako je vseč Bogu in vsem dobrim ljudem. Le vedno ostani tako bogoljubna, in Bog bo s teboj in srečna boš.« Ker je bila deklica ubožna, ji je tudi nekaj podaril dobri gospod.

Ta dogodek mu je bil tako zelo všeč, da ga je potlej še večkrat pripovedoval. Tudi meni je zelo všeč; zato sem ga vam tukaj zapisal, da bi tudi vi zvesto izpolnjevali to lepo krščansko navado. To poudarjam še tembolj, ker opazujem, da je tudi med otroki več takih razvajencev, ki se ne zmenijo za Marijin zvon. Takih ne more biti vesela nebeška Kraljica. Internus.

